

Η προσευχή ως κραυγή «Κύριε, εκέκραξα προς Σε»

/ [Γνώμες](#)

Ποιος, στην πορεία της ζωής, δεν βρέθηκε σε οριακή κατάσταση, ώστε να ζητήσει μέσα από τα βάθη της καρδιάς του τη βοήθεια του Θεού; Ως να πνίγεται, να χάνεται, και εκπέμπει S.O.S. είτε για τον εαυτό του είτε για αγαπημένο του πρόσωπο.

- του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Είναι η έκφραση της ανθρώπινης αδυναμίας που ζητά από τον μόνο δυνάμενο να επέμβει, ως η τελευταία ελπίδα. Γι' αυτό και ακολουθεί η ενίσχυση της εμπιστοσύνης – πίστης μας στον Θεόν ή της αμφιβολίας – απιστίας μας.

Ωστόσο, η προσευχή αυτή δεν μπορεί να είναι ο μόνος τρόπος σχέσης μας μαζί

Του. Δεν είναι σχέση, όταν επικοινωνούμε μόνο, όταν τον χρειαζόμαστε...

Η προσευχή ως σχέση έχει την ομορφιά, τη χαρά της, αλλά και την περιπέτειά της. Εκεί που λες: «Τον βρήκα», Τον χάνεις· κι εκεί που λες: «Που είναι;», έρχεται. Ποιος μπορεί να καθορίσει το πως και πότε θα μας αποκαλυφθεί;

Προσευχή μόνοι μας· προσευχή στην Εκκλησία.

Προσευχή με ψαλμούς, καθορισμένη από τους αγίους πατέρες· προσευχή δική μας, αυτοσχέδια.

Προσευχή με λόγια· προσευχή σιωπηλή.

Προσευχή με δάκρυα· προσευχή με στεναγμούς.

Προσευχή μετάνοιας· προσευχή ευχαριστίας.

Προσευχή αιτημάτων· προσευχή δοξολογίας.

Όσο η σχέση μας με τον Θεόν μικραίνει, με το να Τον αισθανόμαστε πατέρα, φίλο, αδελφό, ως οικείον δηλαδή, τόσο γίνεται πηγαία, γίνεται κραυγή που βγαίνει μέσα από τα βάθη της ύπαρξης είτε ως εκζήτηση της συμπόρευσής Του είτε ως ευχαριστία για τις όποιες ευλογίες Του είτε ως δοξολογία για τη γνώση, μικρή έστω, του μεγαλείου Του.